

Hồi 36

Nặng Tình Yêu Dù Bạc Bèo

Hai người này là môn hạ của Thông Linh đạo trưởng, pháp danh Tịnh Tu và Tịnh Trần, đều có công lực khá cao. Tô Hùng vì gấp bỏ chạy, không để ý đến câu hỏi và thanh kiếm của hai người, luôn tay công ra ba chiêu.

Tịnh Tu và Tịnh Trần thấy kiếm thuật của Tô Hùng quá ác độc, cùng hiệp sức đánh đỡ lanh như chớp. Trong nháy mắt ba người giao đấu hơn hai chục hiệp.

Tô Hùng cố ý dùng độc thủ thu gọn trận chiến, nên mang Kim Hoàn Kiếm đánh ra thế Phong Lôi Quyện Vũ. Nghe “ôi” một tiếng, cánh tay trái của Tịnh Tu đứt mất. Kim Hoàn Kiếm bồi qua thế Đảo Bình Phạm Nguyệt, nhát kiếm đâm trúng chân mặt Tịnh Trần.

Hai thế kiếm của Tô Hùng vừa hạ thủ, đều là quyền pháp trong vũ thư của Tam Âm Thần Ni, nên Tịnh Tu và Tịnh Trần không còn cách tránh né được, đều bị trọng thương, máu ra lai láng. Chốc lát hai người ngã xỉu trên hai vũng máu tươi.

Tô Hùng thừa thế chạy tuốt ra khỏi hang núi, tiến vòng qua đồi phía Nam hú dài một tiếng. Con Xích Vân Truy Phong chạy lại.

Chàng ra cương cho ngựa tung vó chạy nhanh như sao băng.

Hoàng Chí Anh tuy bị Tô Hùng chặt một nhát, thương thế rất nặng. Nhưng chàng rất gan dạ, đưa tay trái nắm chặt vết thương, chạy vào thạch thất xem thử.

Ngọc Bích rời khỏi thạch thất thì chạy như tên bay. Chí Anh đuổi theo không kịp nên muốn trở về thạch thất Trường Xuân Cốc để tìm những bí ẩn trong lòng Ngọc Bích còn gieo lại ở đây, mà chàng rất nghi ngờ.

Chí Anh vào trong nhà đá, thấy các thứ bánh đồ ăn còn lại, mới biết hành động bí ẩn của Ngọc Bích. Chàng đau đớn bước trở ra. Khi ra tới đường núi, thì thấy hai sư đệ đều nằm quần quai trên hai vũng máu hồng. Nhưng khổ thay tay mặt của chàng cũng đang bị thương, quá đau đớn mà chưa có cách cứu chữa được, chỉ còn có cách cố chạy về Tam Nguyên Cung.

Lúc chạy đến rừng mai, Chí Anh lại gặp được Ngọc Chánh Tử và Lâm Ngọc Bích.

Ngọc Chánh Tử thấy việc xảy ra quá đột ngột, hỏi sơ qua Chí Anh mấy lời, rồi vội chạy tới Trường Xuân Cốc. Trên đường vào hang thì gặp lại Tịnh Tu và Tịnh Trần đang run rẩy hai bên vũng máu. Ngọc Chánh Tử băng bó vết thương cho hai người, lòng thâm tiếc:

“Ta đã biết Tô Hùng ẩn nơi đây, nhưng ta đến trễ một bước để cho hắn thoát khỏi rồi.”

Ngọc Chánh Tử lại thấy thương tích hai người tiểu đồ quá nặng, không thể trì hoãn, liền băng bó cho cầm máu, rồi vác cả hai người chạy về Tam Nguyên Cung.

Thông Linh đạo trưởng thoa thuốc cho Tịnh Tu và Tịnh Trần, rồi cùng Ngọc Chánh Tử tới Trường Xuân Cốc, thấy các vật dụng hằng ngày còn lại, biết rõ Ngọc Bích đã ẩn giấu Tô

Hùng vào đó. Nhưng hai người cũng mừng là cửa vách chưa bị mở ra. Tô Hùng chưa khám phá được thi thể của mấy đời tổ sư phái Côn Luân di lưu ở đó.

Thông Linh đạo trưởng và Ngọc Chánh Tử xem xét kỹ trong thạch thất rồi trở về Tam Nguyên Cung mà vẫn chưa thấy Chí Anh, Ngọc Bích.

Thông Linh đạo trưởng tuy giận dữ nhưng không muốn để cho Ngọc Chánh Tử đau khổ, nên nén giận phái bốn đệ tử đi tìm Chí Anh. Vừa lúc ấy Chí Anh đã từ biệt Ngọc Bích và trở về.

oOo

Bấy giờ Tô Hùng và Lâm Ngọc Bích đang dong ruổi trên đường và đang nói chuyện với nhau.

Tô Hùng ngửa mặt cười, nói:

- Phái Côn Luân của cô hiệu xưng là một trong cửu đại chủ phái trong võ lâm, nhưng dưới con mắt Tô Hùng ta thì xem ra tài nghệ ấy quá tầm thường. Xem vậy tiếng cửu đại phái hôm nay đều giả dối...

Ngọc Bích cảm tức nói:

- Võ công của người có gì là tài giỏi ? Nếu giỏi thì đã khỏi bị người ta đánh trọng thương mà núp trong thạch thất chúng tôi để dưỡng bệnh.

Tô Hùng biến sắc mặt, cơn giận phát lên nóng như lửa.

Bỗng nghe tiếng vó ngựa đến gần, tiếp đến có người kêu:

- Tô huynh ! Không ngờ chúng ta được gặp nhau ở đây !

Ngẩng mặt nhìn, bất giác giật mình và cảm tức chưa hết, thì người đó đã hiện rõ trước mặt. Người đó thấy Tô Hùng mừng rỡ gò cương cho ngựa chạy vút đến.

Ngọc Bích nghiêng mặt nhìn qua, sợ đến lạnh mình, thấy người đó mặc bộ trang phục đen, choàng chiếc áo lạnh màu xanh nhợt, khăn đen chít đầu, lưng đeo thanh bảo kiếm, mặt mũi khôi ngô, phong độ tuấn tú. Đúng là Mã Quân Vũ.

Mã Quân Vũ nhảy xuống ngựa, nắm tay Tô Hùng nói:

- Từ khi chia tay Tô huynh, tiểu đệ không giờ nào quên...

Quân Vũ liếc mắt qua, thấy người thiếu nữ mặc huyền trang đúng là Lâm Ngọc Bích, ngờ ngác một hồi mới hỏi:

- Hôm nay Lâm sư tỷ đổi trang phục, tiểu đệ thật nhìn không ra, xin thứ lỗi...

Ngọc Bích vừa tức giận Tô Hùng, rồi tiếp đến gặp Mã Quân Vũ quá đột ngột, nét mặt biến đổi qua nhiều sắc thái lạ thường.

Mã Quân Vũ thấy thần sắc Ngọc Bích, lấy làm lạ hỏi:

- Sao ! Lâm sư tỷ có gì đau buồn ?

Ngọc Bích thở một hơi dài nói:

- Ta phạm giới luật trong phái, không còn ở lại Kim Đỉnh Phong nữa.

Quân Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Sư tử bị sư thúc đuổi ra khỏi cửa ?

Ngọc Bích lạnh lùng nói:

- Tự ta bỏ đi khỏi núi đó !

Quân Vũ chau mày, ngẫm nghĩ một lát rồi lắc đầu nói:

- Theo tiểu đệ thấy thì tam sư thúc rất mến sư tử. Sư tử tuy đã xúc phạm môn qui, nhưng có lẽ tam sư thúc không trách phạt lắm đâu. Sư tử nên theo tiểu đệ trở về, để tiểu đệ ra mặt khẩn cầu tam sư thúc giảm tội. Tình ân sư rất nặng, lẽ đâu vì phạm tội mà bỏ sư môn.

Mấy câu nói tuy thành thật trung hậu, nhưng Ngọc Bích sợ đến tháo mồ hôi, nàng cúi đầu im lặng.

Quân Vũ thấy mặt nàng biến sắc, biết lòng nàng đang xáo trộn, nên nói tiếp:

- Phái Côn Luân chúng ta ở trên giang hồ rất có danh vọng. Nếu sư tử lầm lỡ, không phải riêng bản thân sư tử khốn khổ, mà cả phái Côn Luân chúng ta bị chê cười. Vậy xin sư tử hãy nghĩ kỹ lại lời nói của tiểu đệ.

Mã Quân Vũ tuy thấy Ngọc Bích cùng đi với Tô Hùng, nhưng chàng không nỡ trách Tô Hùng, chỉ dùng lời khuyên Ngọc Bích trở về, để tránh khỏi tiếng chê bai trên võ lâm.

Chàng đâu ngờ được lòng Ngọc Bích có nhiều sự đau khổ khó nói. Bỗng nàng ngẩng đầu lên, lạnh lùng hỏi:

- Mã sư đệ từ lúc ở Kỳ Liên Sơn đưa Bạch cô nương đi về đâu ?

Quân Vũ đáp:

- Đệ đưa nàng đến Quát Thương Sơn.

Ngọc Bích cười nhạt nói:

- Đoạn đường từ đó cũng không xa, lấy khinh công của Vũ huynh mà nói, thì cũng không phải mất một thời gian như thế mới có thể về đến Kim Đỉnh Phong.

Quân Vũ cười nói:

- Lúc đi cỡi con hạc trắng của nàng chỉ có hai ngày một đêm thì tới Quát Thương Sơn. Đến đó tiểu đệ xin cáo biệt trở về ngay. Tính đoạn đường từ Quát Thương Sơn đến núi Côn Luân cũng không bao xa, chừng lối hơn vạn dặm. Cứ tính theo sức khinh công của tiểu đệ đi không đầy một tháng. Nhưng lúc đi đường gặp một chuyện bất ngờ, phải kéo dài thời gian gần một năm trời...

Ngọc Bích cười hỏi:

- Chắc sư đệ không còn nghĩ đến Loan muội ?

Quân Vũ nghe nói đến Thanh Loan, lòng như đốt, đáp:

- Lý sư muội được tam sư thúc mến thương, lại được sư tử chiếu cố nên đệ có phần yên tâm.

Ngọc Bích cười mỉa:

- Hơn nửa năm nay, Vũ đệ có lẽ được vui vẻ chán rồi ?

Quân Vũ không nghĩ đến ẩn ý trong lời nói ấy, cứ thành thật đáp:

- Hơn nửa năm nay, đệ tuy gặp nhiều tai nạn, nhưng trong rủi ro lại gặp điều may mắn.

Điều đáng nói là đã mấy ngày đệ bị giam cầm dưới nước mà vẫn không hại gì.

Ngọc Bích “ừ” một tiếng, nói:

- Thói thường kẻ vui đâu nghĩ đến kẻ buồn. Loan muội vì đệ mà mắc bệnh nặng, thiếu chút nữa mất mạng rồi !

Quân Vũ giật mình hỏi:

- Ôi ! Có chuyện chẳng lành như thế sao ? Loan muội hiện nay đã bớt chưa ?

Lâm Ngọc Bích nói:

- Nếu không có Bạch cô nương đến cứu kịp thời thì nay Thanh Loan đã xanh cỏ rồi.

Quân Vũ thở dài, than:

- Ôi ! Tánh Loan muội đa sầu đa cảm quá !

Tô Hùng đứng yên một bên lắng nghe, đột nhiên xen vào hỏi:

- Mã huynh ! Mã huynh vừa nói đến việc gặp tai nạn trên đường, mà phải kéo thời gian nửa năm, việc ấy thế nào ?

Quân Vũ nói:

- Việc này nói ra rất dài. Nếu Tô huynh không có chuyện gấp, chúng ta nên tìm vào khách sạn để tiểu đệ kể lại tường tận cho Tô huynh nghe.

Ngọc Bích nhìn Tô Hùng rồi quay nói với Quân Vũ:

- Tôi bây giờ là người phản bội sư môn, có lẽ Vũ đệ định bắt tôi về giao cho chương giáo ?

Mã Quân Vũ ngạc nhiên, suy nghĩ một lát, thở dài than:

- Tiểu đệ không dám ! Chỉ mong sư tỷ nên nhớ đến công ơn dạy dỗ của sư môn mà cùng tiểu đệ trở về. Tiểu đệ chịu cầu xin tam sư thúc giảm bớt tội cho sư tỷ.

Ngọc Bích ngửa mặt nhìn trời, cười to. Tiếng cười thoát ra trong đau khổ trộn lẫn với nước mắt tuôn ra.

Quân Vũ quá kinh ngạc, đứng trơ ra đó không biết phải nói thế nào nữa.

Tô Hùng vẫn với nét mặt lạnh lùng hết nhìn người này đến người khác.

Quân Vũ vốn thông minh nhưng lòng thật thà, không giống Tô Hùng. Chàng thấy Ngọc Bích khóc thảm thiết, đoán biết Tô Hùng và Ngọc Bích đang ở trong tình trạng tương quan nan giải.

Chàng bước tới tay trái đưa ra một chiêu Xích Thủ Bát Long, nắm cánh tay Ngọc Bích, còn tay mặt đánh nhẹ vào Mệnh Môn huyết của nàng.

Ngọc Bích giật mình, ngưng khóc nhìn Quân Vũ nói:

- Đệ muốn bắt tôi về núi thì hãy giết tôi đi, xin đừng đem tôi về.

Quân Vũ nói:

- Sư tỷ hiểu lầm ! Tiểu đệ chỉ sợ sư tỷ khóc nhiều thụ bệnh, nên ra tay giúp cho sư tỷ trấn tĩnh.

Dứt lời, chàng thả tay Ngọc Bích, bước lui lại hai bước.

Ngọc Bích cười, nói:

- Đệ có biết tôi phạm lỗi gì trong sư môn không?

- Tiểu đệ không biết được.

Ngọc Bích nói:

- Điều luật của tôi đã phạm, chỉ có hai con đường. Một là tôi phải chết, hai là phản bội sư môn vĩnh viễn, chẳng bao giờ được về Kim Đỉnh Phong Tam Nguyên Cung.

Quân Vũ nói:

- Chỉ sợ tam sư thúc cố tình truy nã thì sư tỷ cũng khó thoát.

Tô Hùng cười nhạt nói:

- Dù cho Côn Luân Tam Tử cùng đến một lượt, cũng chưa chắc đã làm gì ai được.

Mã Quân Vũ thấy Tô Hùng phách lối, lòng nghĩ thầm:

“Thế này thì chắc Tô Hùng đã đến Tam Nguyên Cung rồi. Nhưng không biết sư phụ và hai sư thúc mình có bị điều gì nguy hại chăng ?”

Chàng chưa hiểu rõ căn nguyên mà Tô Hùng lại là kẻ đã hết lòng giúp chàng đi tìm Thanh Loan, nên chàng không thể quên ơn, nén giận mỉm cười, hỏi:

- Tô huynh đã đến Côn Luân rồi sao ? Còn sư tỷ bỏ trốn xuống núi, việc này Tô huynh có biết trước không ?

Tuy Quân Vũ cố giữ vẻ ôn tồn, nhưng không thể giấu nổi vẻ bất bình trong lòng chàng.

Ngọc Bích đôi má ửng hồng vì thẹn.

Còn Tô Hùng giận dữ, đáp:

- Đây là việc riêng của phái Côn Luân ! Hà ! Hà ! Mã huynh nay có thái độ khác thường với huynh đệ, không biết dụng ý gì ?

Quân Vũ cười, nói:

- Tô huynh đừng lầm ! Chẳng qua tiểu đệ muốn tìm hiểu vậy thôi ! Và tiểu đệ mong rằng việc này không có liên quan đến Tô huynh.

Tô Hùng cười kha khả, nét giận dữ trên mặt như tiêu tan hết. Nhưng Quân Vũ đã biết tánh tình Tô Hùng, ngoài mặt càng vui vẻ thì trong lòng hằn lại càng thâm độc hơn. Chàng biết Tô Hùng có thể ra tay bất ngờ, nên ngầm chuẩn bị đề phòng.

Ngọc Bích nhảy vào giữa hai người, đôi mắt ứa lệ, nhìn Quân Vũ nói:

- Mã đệ ! Đệ đừng trách ! Nếu đệ có muốn bắt tôi về nú thì cứ ra tay đi.

Tô Hùng không cười nữa, đôi mắt sáng quắc, nhìn thẳng vào Quân Vũ.

Quân Vũ điềm nhiên nói:

- Sư tỷ chắc đã nhất quyết không trở về với tiểu đệ rồi ?

Ngọc Bích lạnh lùng nói:

- Mã đệ ! Đệ không hiểu rõ ! Tôi không thể nào về được... tôi...

Chỉ có tiếng tôi, mà nàng nói một hồi lâu vẫn chưa nói được gì cả.

Quân Vũ thở dài, nói:

- Xin Tô huynh và sư tỷ lên đường đi !

Dứt lời chàng bước tránh qua một bên.

Ngọc Bích thấy Quân Vũ tránh đường, nghĩ thầm:

“Huynh đệ đồng môn, người nào cũng đối với ta đầy thiện cảm, mà ta lại phản bội môn đồ, phụ ơn thầy mười mấy năm dạy dỗ, làm mất thanh danh của phái Côn Luân thì thật...”

Quân Vũ thấy nàng đứng ngơ ngác, lệ trào đôi khoe mắt, liền nhảy lên ngựa chấp tay chào, nói:

- Sư tỷ, hãy cẩn thận...

Chàng quay lại quay đầu ngựa chào Tô Hùng, và nói:

- Ôn giúp đỡ của Tô huynh sẽ khắc mãi trong tim của Mã Quân Vũ này. Ngày sau gặp lại tiểu đệ sẽ đền ơn.

Quân Vũ ra cương, ngựa tung vó chạy nhanh như bay.

Ngọc Bích nhìn theo bóng Quân Vũ, kêu to:

- Mã sư đệ ! Mã sư đệ !

Quân Vũ giả ngơ không nghe, cứ cho ngựa lướt gió băng ngàn. Trong nháy mắt người và ngựa đều khuất dạng...

Tô Hùng nhảy lên Xích Vân Truy Phong, lạnh nhạt nói:

- Nếu cô nương không muốn theo tôi thì lúc này cũng còn đuổi kịp sư đệ của cô nương.

Ngọc Bích đang đau khổ, nghe lời nói cay nghiệt của Tô Hùng, nên giận dữ:

- Mã sư đệ tâm rất hiền hậu, đối với huynh rất thành thật. Huynh đừng có tánh xấu mà nghi ngờ như vậy

Tô Hùng gằn giọng cười nói:

- Cô nương nói như thế có nghĩa là cho Tô Hùng này là xấu nhất trên thiên hạ ?

Ngọc Bích chua xót hỏi:

- Sao? huynh tưởng huynh là tốt à?

Tô Hùng “hừ” một tiếng, nói:

- Người tốt người xấu, cũng không có gì đáng kể.

Lâm Ngọc Bích thở dài, nhảy lên ngựa tiến theo Tô Hùng...

Mã Quân Vũ tuy cho ngựa chạy nhưng lòng mãi nghĩ đến Ngọc Bích và Tô Hùng. Chàng đau khổ vô cùng mà không dám nhìn lại.

Ngựa chạy hơn chín dặm đường thì nghe đằng sau có tiếng vó ngựa đuổi theo. Chàng quay đầu lại, thấy Vô Hình Nữ Hiệp Tô Phi Phụng ra roi quát ngựa chạy thẳng tới.

Đây là cánh đồng hoang, ngoài mấy trượng có cái khe nhỏ. Dọc bờ những cây liễu xanh tươi, lượn theo chiều gió xào xạc từng hồi.

Tô Phi Phụng cho ngựa chạy như bay, tiến thẳng bên Quân Vũ. Khi cách chừng một thước, nàng quay đầu ngựa ép qua tay phải.

Mã Quân Vũ bất ngờ đưa tay chặn cổ ngựa của Phi Phụng, dùng thế chưởng đánh ra lẹ, nhưng đôi bên cách nhau quá gần, không còn thu tay lại nữa.

Ngựa Phi Phụng đang sức chạy mau, thỉnh linh bị trúng một đòn quá mạnh, nó ré lên một tiếng, hai chân trước cong lại, nhào lặn xuống đất.

Tô Phi Phụng cũng kêu “ái” một tiếng, từ trên lưng ngựa nhào xuống văng xa bốn

trượng.

Bây giờ Quân Vũ mới biết người quen nhưng đã muộn. Chàng vội phi thân từ trên lưng ngựa bay vút theo, đưa tay đỡ.

Tô Phi Phụng thở hổn hển, khe khẽ nói:

- Tôi...Tôi chắc chết rồi ! Chắc chết rồi !

Quân Vũ đặt nàng nằm xuống bãi cỏ, nói:

- Tại sao cô nương lại cho ngựa tông vào tôi làm gì ?

Tô Phi Phụng đôi má ửng hồng, mắt liếc Quân Vũ, nói:

- Huynh thật ngang tàng! Tôi sợ đến gần chết, sao huynh bảo là tôi cố ý.

Mã Quân Vũ thấy nàng có ý trêu tức, nghiêm giọng hỏi:

- Cô nương đuổi theo tôi làm gì ?

Phi Phụng nói:

- Đường này cũng không phải là đường riêng của họ Mã ! Huynh có thể cho ngựa chạy thì tại sao tôi không được đi ?

Quân Vũ thấy nàng dùng lời trách móc bướng bỉnh, không thể phân phải trái được, nên không tranh luận nữa, đưa tay nắm cương ngựa đứng dậy, nói:

- Được ! Tôi đi về núi Côn Luân, xem cô nương có còn nghe theo tôi nữa không ?

Mã Quân Vũ nhảy lên ngựa. Tô Phi Phụng bước tới, đưa tay dẫn lấy dây cương, nói:

- Huynh đánh chết ngựa tôi, không bồi thường lại muốn bỏ chạy sao ?

Quân Vũ thấy con ngựa của nàng miệng mũi đầy máu tươi, nằm giãy đành đạch như sắp chết, nên quá hối hận, nhảy xuống ngựa, trao con ngựa của chàng cho Phi Phụng, và nói:

- Vậy tôi đền cho cô nương con ngựa này.

Dứt lời, Quân Vũ xoay mình bỏ chạy.

Phi Phụng bước tới, đưa tay nắm áo choàng của Quân Vũ. Chỉ nghe “tẹt” một tiếng, chiếc áo chàng bị rách cả một vạt.

Quân Vũ quá giận, trở tay đánh một chiêu Thần Long Giao Vĩ chặt ngang qua. Nghe “ái” một tiếng, Phi Phụng đã nhắm mắt nhảy phóng tới bên mình Quân Vũ.

Chàng giật mình, đầu chơng thế lại, lách qua một bên, gắt giọng hỏi:

- Muốn chết sao ?

Phi Phụng nhảy đến gần bên, mở mắt, cười nói:

- Tôi biết huynh không dám đánh chết tôi đâu.

Quân Vũ quắc mắt, nói:

- Nếu cô còn bướng bỉnh quấy rầy tôi, thì đừng có trách tôi vô tình.

Phi Phụng cười dài, than:

- Huynh giận tôi, ghét tôi thì tại sao huynh còn cứu tôi. Huynh đã vì tôi mà chịu nhiều chuyện khổ sở, thì tôi... tâm tôi...

Những câu nói quá đường đột này, làm cho Quân Vũ phải ngượng ngùng nói:

- Tôi cứu người vì đạo nghĩa, thì có gì mà phải nói.

Phi Phụng nói:

- Nhưng huynh đã làm hại tôi rồi ! Nếu huynh không cứu tôi, thì tôi đã chết từ lâu !
Khỏi thấy mặt huynh để chịu đau khổ ! Như vậy huynh cứu tôi tức là gieo tai họa cho đời tôi không đúng sao ?

Quân Vũ chau mày nói:

- Cô nương ! Tại sao cô ăn nói bướng bỉnh như vậy ?

Phi Phụng bước sát bên chàng, mỉm cười nói:

- Tại sao huynh gắt gỏng với tôi như vậy ? Lòng tôi đã vì huynh mà đau khổ nhiều rồi !
Mã Quân Vũ thấy thần sắc nàng quả sâu khổ, bất giác cảm động dịu dàng khuyên:

- Cô nương đừng nghĩ như vậy ! Cô nương là một giai nhân tài sắc vẹn toàn, còn tôi chỉ là một võ phu hèn hạ...

Nàng chận lời Quân Vũ, nói:

- Tôi biết lòng huynh chỉ quý mến sư muội huynh mà thôi ! Nhưng...

Quân Vũ đổi sắc mặt nói:

- Xin cô nương chớ nghĩ như thế. Loạn muội tánh hiền từ, thật thà, đâu thể nào bì với cô nương được.

Quân Vũ quay mình bỏ đi.

Phi Phụng nhảy tới hai bước, đứng chận trước mặt Quân Vũ, nói:

- Mắng người ta nói sai rồi bỏ đi ư ? Huynh... huynh đừng có đối với tôi như vậy. Tôi có chuyện cần nói với huynh...

Nàng nói đến đây, nhưng ngạt thở không nói được nữa, Quân Vũ không thể nhẫn tâm được, liền dừng bước, hỏi:

- Cô nương muốn gì ? Xin cứ dạy cho !

Phi Phụng đau khổ, nói:

- Huynh gặp về Côn Luân Sơn gặp sư phụ phải không?

Quân Vũ gật đầu đáp:

- Có lẽ đúng !

Nàng nói:

- Sư phụ huynh không có ở Côn Luân nữa!

Quân Vũ cười nhạt, nói:

- Tôi không thể tin lời cô nương.

Phi Phụng nói:

- Tôi nói dối với huynh làm gì. Vì lúc huynh cứu mạng tôi, rồi bị họ bắt, tôi tìm cách cứu huynh nhưng không được nên tôi nóng lòng chạy tới Côn Luân Sơn để tìm sư phụ huynh báo tin...

Quân Vũ giật mình, hỏi:

- Cô nương đã đến Tam Nguyên Cung rồi sao ?

Nàng lắc đầu nói:

- Không ! Côn Luân Sơn bao la hiểm trở, nên tôi chưa tìm được Tam Nguyên Cung, chỉ vì nóng lòng quá nên tôi chạy khắp các đỉnh núi trên đó hơn nửa ngày một đêm, một gần

chết...

Quân Vũ chau mày chưa kịp mở miệng, nàng đã nói tiếp:

- Huynh ngờ vực ư ? Tôi chưa nói hết câu mà ! Lúc đó tôi chạy hết nửa ngày một đêm, vẫn không tìm được Tam Nguyên Cung. Tôi vừa mệt vừa đói không có một tí đồ ăn.

Quân Vũ thấy nàng nói dòng dai, nóng lòng hỏi:

- Sao cô nương không bắt chim, thú ăn cho đỡ đói ?

Phi Phụng mỉm cười, đáp:

- Tôi đang lo an nguy cho huynh thì đâu còn nghĩ đến chuyện ăn uống nữa.

Quân Vũ lạnh người, ngửa mặt nhìn những vùng mây trắng, then thùng đáp:

- Tôi ra tay cứu cô nương chỉ là báo đáp lại công ơn Tô huynh là ca ca của cô nương trước kia đã hết lòng vì tôi. Vậy mong cô nương đừng bận tâm đến tôi là hơn.

Phi Phụng cười, nói:

- Tuy tôi chạy đã kiệt sức, nhưng chẳng biết có một mảnh lực huyền diệu nào đã giúp cho tôi có đủ sức chạy mãi. Tôi lên đến trên Sùng Sơn Tuấn Lĩnh gì đó, thì gặp Huyền Thanh đạo trưởng. Tôi liền tin cho ông ta biết là huynh đã bị bắt rồi.

Quân Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương lên Sùng Sơn Tuấn Lĩnh gặp được sư phụ tôi ?

Tô Phi Phụng đáp:

- Ông ta ở trên đỉnh núi cao đầy tuyết, đang đấu võ. Tôi vừa chạy đến đã gặp đạo trưởng ở đó.

Quân Vũ nóng lòng, hỏi:

- Người nào đang giao đấu với sư phụ tôi ?

Phi Phụng đáp:

- Đó là một người đàn bà, tay nắm Ngọc Tiêu, trang phục màu đen.

Mã Quân Vũ giật mình nói:

- Ô ! Người ấy chắc là Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Phi Phụng kể tiếp:

- Lúc đó tôi đã đuối sức rồi, không thể trèo xuống được, chỉ đứng trên chót vót gọi lớn, cho họ dừng tay. Huyền Thanh đạo trưởng thấy tôi thì muốn ngừng tay, nhưng nữ hiệp áo đen thế công mãnh liệt. Sư phụ huynh nghe tôi gọi, tâm trí bị chi phối, nên liền tiếp bị trúng hai chiêu của đối phương.

Quân Vũ lòng đau như cắt, than:

- Ngọc Tiêu Tiên Tử không những võ công giỏi mà lòng còn ác độc nữa ! Thế thì sư phụ tôi đã lâm nguy dưới tay nàng rồi !

Phi Phụng cười nói:

- Tôi không thể bước ra tảng đá nghiêng và trơn trượt trên cái hố sâu hơn ngàn trượng đó được, nên đứng kêu hết hơi, mà họ vẫn không ngừng tay.

Quân Vũ nói:

- Dĩ nhiên về võ công cần phải lưu ý từng ly từng tý, nhất là lúc hai cao thủ đấu nhau.

Bị tâm thần chi phối tức là mang họa vào thân.

Tô Phi Phụng gằn giọng cười, nói:

- Sau cùng tôi phải nói rõ đến tên người bị nạn. Ôi ! Cái tên Mã Quân Vũ của huynh quả thật thần tình. Hai người vừa thoáng nghe đã ngừng tay, tranh nhau chạy đến chỗ tôi đứng. Vị nữ hiệp áo đen đó như rất quan tâm đến huynh. Nàng hỏi hỏi thăm là người ở đâu ? Tôi cảm thấy khó chịu, nhắm mắt giả寐, không thèm đếm xỉa tới câu hỏi của nàng.

Quân Vũ bất giác “ồ” một tiếng.

Phi Phụng mỉm cười, nói tiếp:

- Huynh “ồ” cái gì ? Tôi nhìn qua vẻ mặt lo âu của người đàn bà đó, cũng đủ biết nàng quan tâm đến huynh rồi ! Nhưng lúc ấy tôi nóng lòng lo việc cứu cấp cho huynh nên phải nói rõ việc bị nạn của huynh cho Huyền Thanh đạo trưởng nghe.

Quân Vũ lo lắng hỏi:

- Chắc sư phụ tôi nóng lòng lắm?

Phi Phụng cười một tiếng lạnh lạnh nói:

- Nàng áo đen đó còn nóng lòng hơn sư phụ của huynh nữa. Tôi chưa nói hết lời thì nàng đã hỏi hỏi bảo Huyền Thanh đạo trưởng: “Đạo trưởng, chúng ta đừng đấu nữa. Đúng là Mã Quân Vũ chưa về Tam Nguyên Cung. Tôi vì hiểu lầm mà nghi cho Côn Luân Tam Tử đã nói dối với tôi.”

Mã Quân Vũ chau mày nói:

- Người nữ ma đầu này ác thật ! Hắn đã đến làm náo động Côn Luân Sơn chúng tôi.

Phi Phụng tiếp lời:

- Nữ áo đen nói dứt lời, đã giở khinh công chạy như bay. Sư phụ của huynh chạy nhanh theo. Hai người đều chạy hết, bỏ rơi tôi lại trên đồi đó. Tôi quá mệt, nằm nghỉ sau tảng đá to, ngủ mê lúc nào không biết, lúc tỉnh lại thì mặt trời đã sắp lặn. Thật từ lúc tôi bước chân trên giang hồ chưa từng gặp mùi gian khổ này.

Quân Vũ nghe nói cảm động, muốn tìm lời an ủi, nhưng lại không dám mở lời, cúi đầu thở dài.

Phi Phụng khẽ cười, than:

- Khi đó tôi bị đói rét đủ điều, nhưng trên đồi đó đều đóng đầy tuyết, đến một con chim cũng không thấy. Tôi phải hái trái cây ăn cho đỡ đói, lượm băng ngâm cho đỡ khát. Cứ như vậy, mà tôi phải chạy trên đồi đó hơn mười mấy ngày, mới ra khỏi vùng núi cao ngất trời ở Côn Luân.

Quân Vũ nóng lòng hỏi:

- Còn sư phụ tôi thì sao ?

Nàng mỉm cười, đáp:

- Họ đã hiểu rõ địa thế, mà võ công lại giỏi, có lẽ cả hai đến núi Nga Mi rồi.

Quân Vũ thở dài, dậm chân nói:

- Như thế thì biết làm sao ? Tôi đã rời khỏi núi Nga Mi hơn bảy hôm.

Phi Phụng ân cần nói:

- Huyền Thanh đạo trưởng chạy đến núi Nga Mi để cứu huynh nhưng không gặp. Việc này cũng tại tôi đi báo tin, vậy thì bây giờ, tôi phải đưa huynh tới núi Nga Mi mới đúng...

Quân Vũ lắc đầu nói:

- Khỏi cần đến cô nương. Tôi đi một mình cũng được.

Mặt Phi Phụng xám ngắt, đôi rèm mi ươn ướt, nàng thở một hơi dài nói:

- Tại sao huynh lại gắt gỏng với tôi như vậy ? Tôi... tôi lầm lỗi với huynh điều gì sao ?

Quân Vũ hối hận vì lời nói của mình, chàng ôn tồn nói:

- Cô nương đối với tôi rất tốt, nhưng nam nữ phải phân biệt. Chúng ta cùng đi với nhau e có người hiểu lầm phao tiếng xấu cho môn phái. Hơn nữa môn quy phái Côn Luân chúng tôi rất nghiêm, rủi có những lời đồn đãi không hay, lọt tới tai sư phụ tôi thì thế nào tôi cũng bị trách phạt.

Mã Quân Vũ lễ phép chào Phi Phụng rồi xoay mình bỏ đi...

Phi Phụng vừa then thùng vừa thương xót, đứng ngơ như một pho tượng đá. Đây là lần đầu tiên nàng mới bị một chàng trai bạc đãi thế này, lòng nàng nặng trĩu, đầu óc choáng váng, tai ù lên, chân muốn quỵ xuống. Nàng trực nhìn theo hướng Quân Vũ, thì thấy chàng đã cách xa mấy chục trượng rồi.

Nàng gọi lớn:

- Mã huynh ! Mã huynh !

Quân Vũ dừng bước, quay đầu nhìn lại, thì Phi Phụng đã phi ngựa chạy tới bên chàng rồi.

Phi Phụng nhảy xuống ngựa, nói:

- Bây giờ huynh tới núi Nga Mi chẳng ?

Quân Vũ gật đầu nói:

- Đúng thế !

Nàng đưa cương ngựa cho Quân Vũ, nói:

- Huynh đang nóng lòng đến Nga Mi Sơn tìm sư phụ, vậy huynh dùng ngựa đi cho tiện.

Quân Vũ nói:

- Tôi đánh ngựa cô nương bị trọng thương. Ngựa này không còn là của tôi nữa, xin để cô nương dùng.

Phi Phụng khẽ nói:

- Huynh có gặp Tô Hùng, đại huynh tôi chẳng ?

Quân Vũ lúng túng đáp:

- Đại huynh của cô nương võ công rất giỏi, chỉ vì... chỉ vì...

Phi Phụng ngắt lời:

- Chỉ vì người ấy có tính thâm hiểm, lòng cay độc phải không ?

Quân Vũ bùi ngùi muốn kể lại chuyện gặp gỡ Tô Hùng vừa rồi, nhưng với câu chuyện Ngọc Bích bội sư bỏ trốn, sợ nói ra tổn thương đến thanh danh của Côn Luân nên chàng chỉ mỉm cười không trả lời.

Tô Phi Phụng hỏi tiếp:

- Đại huynh tôi đối với huynh như thế nào ?

Quân Vũ đáp:

- Tô Hùng đối với tôi rất tốt.

Dứt lời, chàng nhảy lên ngựa, chấp tay lễ phép chào rồi ra cương cho ngựa chạy.

Đôi mắt Phi Phụng chớp chớp mấy cái, không thể giữ được hai hàng lệ trào xuống má.

Nàng thở một hơi dài não ruột, than:

- Như thế là chàng đã tự tìm lấy cái khổ, mà đời mình cũng phải chịu đau đớn không ít.

Phi Phụng nhìn bóng Quân Vũ, với hy vọng chàng sẽ quay lại nhìn, nhưng nàng thất vọng.

Quân Vũ ngồi trên lưng ngựa, nghĩ đến sự phụ chàng, lòng nóng như lửa đốt, cố cho ngựa chạy thật nhanh. Trong chốc lát người ngựa đã qua hơn hai chục dặm. Tiếng “ào ào” của nước chảy mạnh vang lại rất gần, chàng nhìn tới trước thì thấy đã tới bên Minh Giang rồi.

Chàng cho ngựa dừng bên bờ sông thầm nghĩ:

“Từ đây đến núi Nga Mi còn hơn sáu trăm dặm nữa, nếu đi bằng ngựa thì mau nhất cũng phải một ngày một đêm. Còn đi đường thủy, chỉ mất một ngày đã đến phủ Gia Định. Từ Gia Định đi Nga Mi chỉ còn cách một trăm dặm, mình vượt qua đường núi chừng hết canh hai là tới nơi.

Nghĩ như thế Quân Vũ quyết định đi đường thủy. Chàng liền cho ngựa tiến về bờ đò.

Bến đò Minh Giang cách đó không đầy một trăm căn nhà, gồm có mười mấy gian tửu quán. Quân Vũ ghé vào tửu quán lớn, ăn cơm xong, gọi tiểu nhị đến hỏi:

- Hôm nay có ghe đi Gia Định chăng ?

Tiểu nhị đó lắc đầu nói:

- Nơi đây chúng tôi tổng cộng chưa đến tám chín chục căn nhà, nên không có ghe thường trực. Bây giờ nếu quý khách muốn đến Gia Định, chắc phải đến Sùng Ninh mới được.

Quân Vũ chau mày nói:

- Bên bờ sông biết bao nhiêu ghe thuyền, không lý họ không chở khách sao ?

Tiểu nhị nói:

- Hai bên bờ sông đều là ghe đánh cá. Nếu quý khách muốn đi thì để tôi tới hỏi thử.

Dứt lời tiểu nhị ra trước bên ghe.

Không bao lâu, tiểu nhị vui vẻ trở vào, nói:

- Quý khách gặp may ! Vừa có một chiếc ghe đi Gia Định, trong đó chỉ có gia quyến mấy người đàn bà từ Văn Xuyên đến Gia Định thăm bà con. Họ vốn không chở khách, nhưng vì hai lão chèo ghe có quen với tôi, nên mới xin cho quý khách được quá giang. Bây giờ họ sắp cất neo rồi. Quý khách muốn đi thì hãy mau lên.

Quân Vũ cảm ơn, tính tiền ăn rồi cùng đi với tiểu nhị ra bến.

Quả có một chiếc ghe hai buồm, đã kéo neo sắp rời bến. Tiểu nhị đưa Quân Vũ lên ghe. Một người thủy thủ đón tiếp Quân Vũ, đưa vào khoang sau, và nói:

- Không nghe tiếng gọi của tôi, thì quý khách cứ ngồi yên ở đây đừng có đi lộn xộn

trong ghe, bất tiện lắm. Lúc nào đến Gia Định tôi sẽ gọi khách lên bờ.

Quân Vũ gạt đầu ngồi trong khoang. Ghe từ từ rời bến, rẽ sóng vèo vèo.

Ghe vừa chạy, Quân Vũ bỗng nhớ đến con ngựa của chàng còn để quên bên tửu quán.

Sông Minh Giang nước chảy mạnh, ghe thuận gió chạy mau như tên bay. Mãi Quân Vũ thấy trong ghe chỉ có đàn bà, nên chỉ ngồi yên ở khoang sau. Quang cảnh buồn buồn làm cho chàng ngủ quên tự lúc nào.

Chợt nghe giọng cười lạnh lớt của đàn bà, làm cho chàng giật mình mở mắt, thấy một thiếu nữ trẻ đẹp đang đứng bên chàng.

Thiếu nữ đó mặc áo trắng dài, tóc búi, mặt mày đẹp tuyệt, đôi mắt lưu chuyển nhìn Quân Vũ, rồi che miệng cười.

Quân Vũ cảm thấy sờ sợ, thầm nghĩ:

“Đây là lối trang phục gì? Một cô gái trẻ tuổi sao lại để bộ đùi trần trụi lại mang giày.”

Lòng chàng phân vân nên quên rằng chàng đang đi nhờ ghe của họ. Chàng đứng phắt dậy, định quát hỏi. Đột nhiên tiếng cười trỗi lên liên tiếp và có bóng người qua lại trước mặt. Trong chớp mắt, ngoài cửa khoang có ba thiếu nữ áo trắng bước vào.

Ba thiếu nữ đó đều cùng một thứ trang sức, áo lụa trắng, tóc búi, mặt mày rất thanh nhã, thân hình rất diễm lệ, tuổi tác cùng tương đương với nhau.

Mãi Quân Vũ giật mình thầm nghĩ:

“Đâu mà có người thiếu nữ ăn mặc kỳ quái thế này? Thân thể yêu kiều của họ, hình như không phải là người thường, còn áo quần kỳ lạ đó cũng không phải là người trong thế gian này.”

Chàng đang lo nghĩ, bỗng cô gái đến trước, lớn tiếng hỏi:

- Người này là ai ? Tại sao lại núp lén vào ghe của chúng ta ?

Họ nói toàn tiếng hán, mà giọng lạnh lớt như chim oanh, rất dễ nghe.

--- oOo ---